

Arrest

nr. 180 855 van 17 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MOONS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Roma, afkomstig uit Lipjan (Kosovo) en beschikt u over het Kosovaarse staatsburgerschap. Tijdens de oorlog in 1999 werden uw ouders J.(...) N.(...) en J.(...) C.(...) (O.V. X) bedreigd door etnische Albanezen die jullie huis in brand staken. Uit vrees om vermoord te worden verlieten jullie Kosovo. In 2009 vertrokken jullie, via Duitsland naar België waar uw ouders op 28 augustus 2009 asiel vroegen. U was toen nog minderjarig. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot dat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van uw ouders en dat deze door Duitsland diende behandeld te worden. Op 18 december 2009 kregen uw ouders van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. U bleef in België. Aangezien jullie illegaal op het Belgisch grondgebied verbleven, werden u, uw ouders en uw broer J.(...) B.(...) (O.V. X)

door de Belgische autoriteiten op 4 oktober 2016 aangehouden en opgesloten in het repatriëringscentrum 127bis. U vroeg vervolgens voor het eerst als meerderjarige asiel aan op 24 oktober 2016. Uw ouders gaven die dag te kennen wederom asiel te willen vragen waarop de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 november 2016 besloot de eerdere beslissing in het kader van hun eerste asielaanvraag te herzien en hun eerste asielaanvraag te laten verder zetten. Bij een terugkeer vreest u de Albanezen en als Roma gediscrimineerd te worden. U wierp ook op er geen huis ter beschikking te hebben en vreest in Kosovo noch werk noch een toekomst te hebben. Op 8 december 2016 weigerde het Commissariaat-generaal uw asielaanvraag in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 29 december 2016 diende u, zonder België verlaten te hebben, een tweede asielaanvraag in. U beroept zich op de motieven zoals uiteengezet bij uw eerste asielaanvraag en herhaalt uw vrees voor de Albanezen. Als Roma heeft u geen plaats in Kosovo.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag integraal steunt op de motieven zoals uiteengezet door uw vader. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag niet in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal. Het Commissariaat-generaal stelde immers vast dat er niet meer kan gesproken worden van een veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap (Roma, Askhali en Egyptenaren) in Kosovo en wees op de fundamenteel gewijzigde veiligheidssituatie voor RAE sinds het einde van het Kosovo-conflict in 1999. Ook de bewegingsvrijheid van RAE is objectief verbeterd. Bovendien bieden, in geval van eventuele (veiligheids)problemen, de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming en worden maatregelen genomen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal merkte tevens op dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de psychische problemen van uw echtgenote stelde het Commissariaat-generaal dat er niet kan worden besloten dat een terugkeer op zich voor uw echtgenote een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming zou betekenen. U gaf evenmin zelf afdoende redenen om te kunnen concluderen dat uw echtgenote in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op medische zorg voor haar psychische problemen. Wat betreft het feit dat jullie in Kosovo geen woonbaar huis meer hebben, er niemand meer kennen, uw kinderen er geen toekomst hebben, de taal niet spreken en er geen werk zullen vinden werd opgemerkt dat deze motieven louter en alleen van socio-economische aard zijn en op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U hebt tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige

asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de Albanese die u eerder met geweld uit uw woning hebben verjaagd en het feit dat u als Roma geen plaats zou hebben in Kosovo.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Bijgevolg kan uw tweede asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de door u aangevatte verblijfsprocedures werden afgewezen en dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die worden aangehaald door haar vader J.N. In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde middelen en argumenten aangevoerd als die aangevoerd door J.N.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 180 852 van 17 januari 2017 het beroep van verzoeksters vader J.N. tegen de beslissing van 4 januari 2017 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker uit, in wat zich voordoet als een enig middel, kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en stelt:

“Vooreerst wordt opgeworpen dat bij de laatste asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen aangebracht werden in die zin dat incorrecties en onduidelijkheden en elementen die verkeerd geacteerd werden in de vorige beslissing gesignaleerd werden en rechtgezet en ook bijkomende details gegeven werden.

De aangevochten beslissing gaat hier volledige aan voorbij en miskent dit.

Het feit dat opnieuw de vrees wordt aangehaald voor de Albanezen en het feit dat er geen plaats voor Roma in Kosovo is kan bezwaarlijk weerhouden worden om hieruit zonder meer te besluiten dat er geen nieuwe elementen in de asielprocedure werden aangebracht hetgeen de beslissing a quo wel zonder meer doet.

N.(...)J.(...) heeft ook bijkomend vermeldt dat hij aan diabetes lijdt.

Hier wordt niets van vermeld of over gezegd in de beslissing a quo.

Er wordt ook opgeworpen dat er geen zorgvuldig onderzoek plaatsvond van de nieuwe asielaanvraag zoals blijkt uit het feit dat beslissing inzake de aanvraag van moeder C.(...)stelt: “U gaf evenmin zelf afdoende redenen om te kunnen concluderen dat uw echtgenote in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op medische zorg voor haar psychische problemen.”. Deze zin werden ook letterlijk in de beslissing van de kinderen hernomen.

Dit is bijkomend bewijs dat wijst dat niet elke aanvraag individueel grondig onderzocht werd.

Er is wel degelijk een gegronde vrees in hoofde van het gezin voor vervolging, leven en onmenselijke behandeling.

Het gezin is Roma en zowel vader als moeder zijn ernstig ziek.

Uit recente rapporten van gerenommeerde instanties blijkt dat de discriminatie van Roma nog zeer ernstig en actueel is in Kosovo en ook in Servië.

Ook blijkt hieruit dat de toegang tot medische zorgen algemeen problematisch is.

Zorgen van overheidswege zijn ondermaats en in de privésector, waar zeer veel dient betaald te worden, is het niveau niet veel hoger.

Psychiatrische zorg is de facto onbestaande.

Er blijkt in Kosovo slechts 1 psychiater te zijn per 90.000 inwoners.

De kinderen zijn eerder minderbegaafd en hebben geen enkele binding met het land en de cultuur en leefwijze aldaar noch de weerbaarheid kunnen opbouwen die aldaar vereist is.

Hoe gaan N.(...), zijn echtgenote en kinderen gelet op hun etnische afkomst en hun specifieke preciaire toestand een leven zonder onmenselijke behandeling en vernedering kunnen leiden. Onmogelijk.

Ook blijft de vraag waarom voor C.(...) die toch wel heel psychisch ziek (psychopatie) niet de voorgeschreven procedure voor behandeling van asielaanvragen voor zulke patiënten gevolgd werd.”.

2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker herhaalt angst te hebben voor de Albanezen die hem eerder met geweld uit zijn woning hebben verjaagd en geeft aan als Roma geen plaats en bewegingsvrijheid in Kosovo te hebben.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing van 7 december 2016 als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit hebt u geenszins aannemelijk gemaakt.

U verklaarde bij een terugkeer naar Kosovo te vrezen voor etnische Albanen omdat jullie door hen tijdens de oorlog in 1999 werden bedreigd met de dood en verjaagd. Uw huis werd toen in brand gestoken en uw bezittingen gestolen. U vreest actueel nog steeds de Albanen (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 15). In dit verband dient er echter gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politietoedreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke

klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Voorts verklaarde u dat jullie als Roma nog steeds niet worden aanvaard door de Albanezen in Kosovo, dat jullie bij een terugkeer zullen gediscrimineerd worden omwille van jullie etnisch origine en dat het als Roma moeilijk is in Kosovo om werk te vinden, om medische hulp te krijgen en om geholpen te door de Kosovaarse autoriteiten (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 15-16; CGVS B.(...), p. 4-5; CGVS S.(...), p. 3). In dit verband dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoonst dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verder haalde u aan dat uw echtgenote sinds de bedreigingen van de Albanezen en de aanleiding tot jullie vertrek uit Kosovo psychische problemen heeft en bijgevolg angst heeft bij een terugkeer naar Kosovo (CGVS I, p. 8). Uit de door u neergelegde documenten blijkt inderdaad dat uw echtgenote kampt met een geestelijke gezondheidsproblematiek en hiervoor al jarenlang werd opgevolgd in België. Desalniettemin kan er echter, gezien de oorlog nu reeds meer dan 15 jaar beëindigd is en de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, niet worden besloten dat een terugkeer op zich voor uw echtgenote een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming zou betekenen. U gaf evenmin zelf afdoende redenen om te kunnen concluderen dat uw echtgenote in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op medische zorg voor haar psychische problemen. Uw verklaring dat dokters haar omwille van haar Roma origine niet zullen helpen en dat jullie niet graag gezien worden omwille van jullie etnisch origine (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 10-11), is immers een blote bewering die niet wordt gestaafd aan de hand van objectieve informatie. Bovendien kan in dit verband nog worden gewezen op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Hoewel hieruit blijkt dat de geestelijke gezondheidszorg in Kosovo effectief nog steeds kampt met ernstige moeilijkheden en dat er een tekort is aan psychiaters, psychologen en andere geestelijke gezondheidswerkers, bestaan er wel mogelijkheden om behandeld te worden. Hoe dan ook behoort het nagaan of er in Kosovo voor uw echtgenotes psychische problematiek al dan niet een afdoende medische behandeling beschikbaar is niet tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal en dient u voor een beoordeling van medische motieven een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat betreft het feit dat jullie in Kosovo geen bewoonbaar huis meer hebben, er niemand meer kennen, uw kinderen er geen toekomst hebben, de taal niet spreken en er geen werk zullen vinden (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 15-16; CGVS B.(...), p. 4-5; CGVS S.(...), p. 3), dient te worden opgemerkt dat deze motieven louter en alleen van socio-economische aard zijn en op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan worden geconcludeerd dat u geenszins hebt aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Ze bevestigen louter en alleen de persoonlijke gegevens van u en uw gezinsleden, dewelke hier niet worden betwist. Het verslag van de psychiater van uw echtgenote bevestigt haar geestelijke gezondheidsproblemen, dewelke in deze beslissing evenmin in vraag gesteld, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusie. De documenten in verband met het buitengewoon onderwijs in België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.”

Verzoeker diende geen beroep in tegen voormelde beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4. Waar verzoeker aangeeft dat er bij de laatste asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen aangebracht werden in de zin dat incorrecties en onduidelijkheden die verkeerd werden geacteerd in de vorige beslissing gesignaleerd en rechtgezet werden en er ook bijkomende details werden gegeven, moet worden opgemerkt dat verzoeker geenszins concreet toelicht over welke incorrecties, onduidelijkheden en details het juist gaat. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag incorrecties en onduidelijkheden rechtzet en bijkomende details geeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op vrij algemene wijze de motieven die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet herhaalt. Overigens moet erop worden gewezen dat een tweede asielaanvraag niet kan worden aangewend om een vorige beslissing te bekritisieren. Indien men van oordeel was dat er in de eerste beslissing incorrecties en onduidelijkheden waren die verkeerd werden geacteerd in de vorige beslissing, dient men hoger beroep in te dienen, een mogelijkheid die verzoeker had doch niet heeft benut.

Waar verzoeker aangeeft dat hij bijkomend heeft vermeld dat hij aan diabetes lijdt en dat hier niets over wordt vermeld in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag in het schriftelijk verslag van zijn meervoudige aanvraag bij de vragen omtrent de nieuwe elementen aangaande zijn asielaanvraag en de concrete moeilijkheden die hij vreest wanneer hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren geen melding maakt van zijn gezondheidstoestand noch op welke wijze dit zijn asielaanvraag zou ondersteunen. Het is pas wanneer in fine verzoeker de vraag wordt gesteld of hij nog iets heeft toe te voegen, hij vermeldt aan diabetes te lijden en dit dan nog zonder enigszins concreet aan te geven op welke wijze dit een invloed zou hebben op zijn asielaanvraag of terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker tot op heden geen enkel stavingstuk dienaangaande neerlegt, waardoor hij enkel blijft steken in een algemene bewering. Waar hij in onderhavig verzoekschrift aangeeft ernstig ziek te zijn, toont hij dit in eerste instantie dan ook alleszins niet aan. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dit in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft vermeld, terwijl hij ter terechtzitting te kennen gaf dat hij sinds 2011 diabeet is. Hoe dan ook ressorteren verzoekers medische problemen an sich niet onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag, noch onder de regelgeving inzake subsidiaire bescherming en dient hij zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de daarvoor geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van medische redenen (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst vervolgens op de motivering van de bestreden beslissing inzake de asielaanvraag van zijn echtgenote C. omtrent haar medische toestand en geeft aan dat deze motivering eveneens werd opgenomen in de beslissing van de kinderen teneinde te besluiten dat niet elke aanvraag individueel werd onderzocht. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers echtgenote en zijn kinderen hun aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbinden aan deze van verzoeker. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag riep verzoeker de medische toestand van zijn echtgenote reeds in wanneer gevraagd werd naar de problemen die hij zou kennen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker betwist ook niet dat zijn echtgenote of zijn kinderen hun asielaanvragen baseren op dezelfde asielmotieven als degene die door hem werden aangehaald in het kader van zijn asielprocedure. Bijgevolg kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in de beslissingen van verzoekers echtgenote als deze van zijn kinderen volstaan te verwijzen naar de beslissing die in hoofde van verzoeker genomen wordt. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat elke aanvraag niet individueel werd onderzocht.

Waar hij middels een aanvullende nota ter terechtzitting een medisch attest neerlegt van de psychiater van zijn echtgenote, kan verzoeker geen afbreuk doen aan hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld. Hierin werd immers verwezen naar de eerdere beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Aldaar werd dienaangaande het volgende gesteld:

“Verder haalde u aan dat uw echtgenote sinds de bedreigingen van de Albanezen en de aanleiding tot jullie vertrek uit Kosovo psychische problemen heeft en bijgevolg angst heeft bij een terugkeer naar Kosovo (CGVS I, p. 8). Uit de door u neergelegde documenten blijkt inderdaad dat uw echtgenote kampt met een geestelijke gezondheidsproblematiek en hiervoor al jarenlang werd opgevolgd in België. Desalniettemin kan er echter, gezien de oorlog nu reeds meer dan 15 jaar beëindigd is en de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, niet worden besloten dat een terugkeer op zich voor uw echtgenote een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming zou betekenen. U

gaf evenmin zelf afdoende redenen om te kunnen concluderen dat uw echtgenote in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op medische zorg voor haar psychische problemen. Uw verklaring dat dokters haar omwille van haar Roma origine niet zullen helpen en dat jullie niet graag gezien worden omwille van jullie etnisch origine (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 10-11), is immers een blote bewering die niet wordt gestaafd aan de hand van objectieve informatie. Bovendien kan in dit verband nog worden gewezen op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Hoewel hieruit blijkt dat de geestelijke gezondheidszorg in Kosovo effectief nog steeds kampt met ernstige moeilijkheden en dat er een tekort is aan psychiaters, psychologen en andere geestelijke gezondheidswerkers, bestaan er wel mogelijkheden om behandeld te worden. Hoe dan ook behoort het nagaan of er in Kosovo voor uw echtgenotes psychische problematiek al dan niet een afdoende medische behandeling beschikbaar is niet tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal en dient u voor een beoordeling van medische motieven een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.” Het thans neergelegde psychiatrisch attest wijzigt hier niets aan.

De foto's die verzoeker middels voormelde aanvullende nota bijvoegt om de staat van hun woning in Kosovo aan te tonen, kunnen evenmin afbreuk doen aan wat reeds in de beslissing inzake verzoekers eerste asielaanvraag is vast komen te staan. Overigens moet hierbij worden opgemerkt dat uit deze foto's geenszins blijkt dat het daadwerkelijk om verzoekers woning zou gaan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zonder meer verwijst naar recente rapporten van gerenommeerde instanties omtrent de discriminatie van Roma en de problematische toegang tot medische zorgen, doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag niet in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal. Het Commissariaat-generaal stelde immers vast dat er niet meer kan gesproken worden van een veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap (Roma, Askhali en Egyptenaren) in Kosovo en wees op de fundamenteel gewijzigde veiligheidssituatie voor RAE sinds het einde van het Kosovo-conflict in 1999. Ook de bewegingsvrijheid van RAE is objectief verbeterd. Bovendien bieden, in geval van eventuele (veiligheids)problemen, de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming en worden maatregelen genomen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal merkte tevens op dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de psychische problemen van uw echtgenote stelde het Commissariaat-generaal dat er niet kan worden besloten dat een terugkeer op zich voor uw echtgenote een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming zou betekenen. U gaf evenmin zelf afdoende redenen om te kunnen concluderen dat uw echtgenote in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op medische zorg voor haar psychische problemen. Wat betreft het feit dat jullie in Kosovo geen woonbaar huis meer hebben, er niemand meer kennen, uw kinderen er geen toekomst hebben, de taal niet spreken en er geen werk zullen vinden werd opgemerkt dat deze motieven louter en alleen van socio-economische aard zijn en op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U hebt tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de Albanen die u eerder met geweld uit uw woning hebben verjaagd en het feit dat u als Roma geen plaats zou hebben in Kosovo.”

Het louter verwijzen naar algemene informatie, zonder deze nader te specificeren noch bij het verzoekschrift te voegen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Wat betreft de informatie die verzoeker bij de voormelde aanvullende nota voegt omtrent de gezondheidszorg in Kosovo in het algemeen en voor mensen met mentale problemen, omtrent de discriminatie die zij moeten ondergaan en de situatie van zijn kinderen wordt opgemerkt dat deze elementen reeds beoordeeld werden in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag:

“U verklaarde bij een terugkeer naar Kosovo te vrezen voor etnische Albanen omdat jullie door hen tijdens de oorlog in 1999 werden bedreigd met de dood en verjaagd. Uw huis werd toen in brand gestoken en uw bezittingen gestolen. U vreest actueel nog steeds de Albanen (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 15). In dit verband dient er echter gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid tot arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Voorts verklaarde u dat jullie als Roma nog steeds niet worden aanvaard door de Albanen in Kosovo, dat jullie bij een terugkeer zullen gediscrimineerd worden omwille van jullie etnisch origine en dat het als Roma moeilijk is in Kosovo om werk te vinden, om medische hulp te krijgen en om geholpen te worden door de Kosovaarse autoriteiten (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 15-16; CGVS B.(...), p. 4-5; CGVS S.(...), p. 3). In dit verband dient er gewezen te worden op de informatie van het

Commissariaat-generaal die aantoont dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verder haalde u aan dat uw echtgenote sinds de bedreigingen van de Albanezen en de aanleiding tot jullie vertrek uit Kosovo psychische problemen heeft en bijgevolg angst heeft bij een terugkeer naar Kosovo (CGVS I, p. 8). Uit de door u neergelegde documenten blijkt inderdaad dat uw echtgenote kampt met een geestelijke gezondheidsproblematiek en hiervoor al jarenlang werd opgevolgd in België. Desalniettemin kan er echter, gezien de oorlog nu reeds meer dan 15 jaar beëindigd is en de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, niet worden besloten dat een terugkeer op zich voor uw echtgenote een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming zou betekenen. U gaf evenmin zelf afdoende redenen om te kunnen concluderen dat uw echtgenote in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op medische zorg voor haar psychische problemen. Uw verklaring dat dokters haar omwille van haar Roma origine niet zullen helpen en dat jullie niet graag gezien worden omwille van jullie etnisch origine (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 10-11), is immers een blote bewering die niet wordt gestaafd aan de hand van objectieve informatie. Bovendien kan in dit verband nog worden gewezen op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Hoewel hieruit blijkt dat de geestelijke gezondheidszorg in Kosovo effectief nog steeds kampt met ernstige moeilijkheden en dat er een tekort is aan psychiaters, psychologen en andere geestelijke gezondheidswerkers, bestaan er wel mogelijkheden om behandeld te worden. Hoe dan ook behoort het nagaan of er in Kosovo voor uw echtgenotes psychische problematiek al dan niet een afdoende medische behandeling beschikbaar is niet tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal en dient u voor een beoordeling van medische motieven een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat betreft het feit dat jullie in Kosovo geen bewoonbaar huis meer hebben, er niemand meer kennen, uw kinderen er geen toekomst hebben, de taal niet spreken en er geen werk zullen vinden (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 15-16; CGVS B.(...), p. 4-5; CGVS S.(...), p. 3), dient te worden opgemerkt dat deze motieven louter en alleen van socio-economische aard zijn en op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De rapporten die verzoeker thans bij zijn aanvullende nota voegt zijn zeer algemeen en liggen in dezelfde lijn als de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. Deze rapporten brengen geen nieuwe informatie aan en kunnen desgevallend geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. Het weze nogmaals benadrukt dat het nagaan of er in Kosovo voor verzoekers echtgenotes psychische problematiek al dan niet een afdoende medische behandeling beschikbaar is niet tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal behoort en dat verzoekers echtgenote voor een beoordeling van medische motieven een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft de algemene informatie die verzoeker bij de voormelde aanvullende nota voegt omtrent de veiligheidssituatie in Kosovo met inbegrip van het krantenartikel "Servië dreigt met ingrijpen in Kosovo na rel over trein", stelt de Raad vast dat hieruit geenszins blijkt dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bijgevoegde informatie over de veiligheidssituatie in Servië is in casu niet relevant gezien verzoeker en zijn gezin het staatsburgerschap van Kosovo bezitten.

Waar verzoeker thans aangeeft dat zijn kinderen eerder minderbegaafd zijn, geen enkele binding hebben met het land, de cultuur en leefwijze noch de weerbaarheid kunnen opbouwen die aldaar vereist en zich de vraag stelt hoe hij en zijn gezin gelet op hun etnische afkomst en hun specifieke precaire toestand een leven zonder onmenselijke en vernederende behandeling kunnen leiden, hetgeen hij onmogelijk acht, beperkt hij zich tot algemene beweringen, doch toont hij niet concreet aan dat hij en zijn gezin voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Overigens moet hierbij worden opgemerkt dat verzoeker ter terechtzitting aangaf dat zijn dochter reeds tewerkgesteld was als verkoopster en zijn zoon inmiddels een jobaanbieding had gekregen als schilder.

Waar verzoeker zich afvraagt waarom voor zijn echtgenote die zeer psychisch ziek is niet de voorgeschreven procedure voor behandeling van asielaanvragen voor zulke patiënten gevolgd werd, wordt opgemerkt dat hij niet nader toelicht wat hij onder deze "voorgeschreven" procedure verstaat. In zoverre verzoeker doelt op de procedure waarbij een machtiging tot verblijf kan worden bekomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, moet hij erop worden gewezen dat het aan verzoeker en meer bepaald zijn echtgenote is om een zulke aanvraag in te dienen. Waar verzoeker ter terechtzitting toelicht dat hij de bijstand van een psycholoog tijdens het gehoor bedoelde, geeft hij verder geen concrete argumenten in welke mate de bijstand van een psycholoog tijdens het gehoor van verzoekers echtgenote de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zou kunnen wijzigen. Overigens blijkt uit de verklaringen van verzoekers echtgenote dat deze in dezelfde lijn liggen als deze van verzoeker en haar kinderen en slechts een herhaling vormt van wat eerder reeds werd vermeld.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt:

"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande waarvoor DVZ verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.5. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag en de door hem aangehaalde elementen niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.6. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Dienvolgens kan ook wat betreft verzoekster niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF